

Spøgelsesfangen - en Nina Portland-thriller

1. kapitel

Transformationens sidste fase var brusebadet. Efter at have vasket og skyllet sig omhyggeligt i præcis otte minutter drejede han den ene hane mod højre, den anden mod venstre. Reaktionen udeblev ikke. Det kolde vand fik ham til at gispe under det chok, der jog gennem hans krop. Fra den nu sårbare, kronragede isse ned over ryg, lår og læg. Han så på sit armbåndsur. Tre minutter og tredive sekunder skulle han stå der.

Kulden var nådesløs over hans babyglatte hud, men nu ænsede han den ikke. Det isnende vand var blot et instrument, som skulle vække alle celler til live selv i de fjerneste afkroge og samlede dem til én eneste kampklar enhed, en organisme med skærpede sanser.

De 210 sekunder under den kolde hane fuldbrogede forvandlingen.

Han så på sit ur, slukkede for vandet, trådte ud af brusekabinen i soveværelset og tørrede sig. Nøgen gik han de få skridt ud på toilettet og tilbage igen. Alene på den måde luften smøg sig om hans krop, kunne han mærke den – transformationen.

Han stillede sig foran det store spejl og betragtede minutiøst resultatet. Mest iøjnefaldende var naturligvis hans kronragede isse. Han mærkede efter.

Dér, hvor der tidligere havde været tæt hår, var der nu glat og blød hud. Han havde før været karseklippet, men aldrig kronraget. Hans hænder fortsatte ned over den blanke brystkasse, hvor tæppet af lange sorte og grå hår var forsvundet, videre ned over de barberede baller, lår og skinneben og tilbage til skridtet. Det føltes så underligt blotlagt. Nosserne i hans hule hånd var som æg i en pergamentstynd skindpose, og lemmet lignede en fed, forlegen struds, der nu ikke længere kunne finde en busk at stikke hovedet i.

Komisk ... Det var vel sådan han tog sig ud, men han var klar over, hvad han gjorde. Han var bare yderst forsigtig.

Enhver vidste, at et dna-spor var usynligt – og aldrig løj. Han havde læst om det, og han havde set mange programmer om det, især på hans foretrukne kanal, National Geographic. Der var utallige Crime Scene-programmer om skødesløse fjolser, der blev fældet af deres dna, selv utallige år efter forbrydelsen.

Ingen skulle finde selv det mindste spor af ham. Og den mission, han denne aften stod over for at gennemføre, var i øvrigt heller ingen forbrydelse. Det var en god gerning. I det små var det en hjælp til at gøre verden til et bedre sted. Men sådan ville Samfundet ikke se på det. Derfor tog han sine forholdsregler.

Han studerede de digitale tal på armbandsuret. Klokkeren var 21.17. Missionen skulle begynde 22.00. Præcis det øjeblik, hvor han satte sig op på cyklen nede i baggården.

Foran ham på sengen lå udstyret linet snorlige op. Række 1 bestod af hans beklædning: Sorte sokker, sorte underbukser, et tætsiddende sæt i nylonmateriale af sorte, lange underbukser og en langærmet trøje, en sort tshirt, et sort sæt regntøj og en sort balaclava, dén model, der havde den aller smalleste fri sprække til øjnene.

Alt sammen indkøbt i Hamburg, alt sammen stadig i uåbnet plastikemballage. Han ville først tage tøjet på nede i et tomt kælderrum, hvor der ikke kunne hvirvles hår og andet dna-materiale op, som kunne sætte sig i udrustningen. Et soveværelse var fuldt af usynlige spor; hår, hudflager.

I række 2 lå et sæt sorte, tynde skindhandsker, et par billige lærredssko med glat sål, kinasko, kaldte man dem vist, samt de to sorte snøreposer, han selv havde syet af noget tyndt skind. De var beregnet til at tage på fødderne, når han nåede frem og skulle forhindre, at han efterlod selv det mindste brugbare fodaftryk til politiets teknikere. Alt ligeledes indkøbt under hans tur til Hamburg, alt indpakket i plastik.

Række 3 bestod af tre ting, hardware: Den halvgamle Walther P1 med fyldt magasin og den tilhørende lyddæmper. P1'eren var en model, som tidligere var blevet brugt i det daværende Vesttysklands politi og forsvar, og som han for snart en del år siden havde fået op under neglene under et besøg i en af Berlins mere tvivlsomme bydele.

Begge dele naturligvis rensat og desinficeret og lagt i hver sin plastikpose. I en lille plastikpose lå den særlige nøgle, han havde fået fremstillet på en hælebar i et kvarter i Hamburg, hvor man ikke spildte tiden med overflødige spørgsmål.

Det var en rukonøgle af den gamle type og ingen sag at kopiere, når betalingen var rundhåndet. Den var lavet efter de to aftryk i modellérvoksen, han havde haft med sig, og ugen efter havde han taget turen derned igen for at hente nøglen. Det kunne overhovedet ikke komme på tale at få den tilsendt med posten. Det ville efterlade et spor, som kunne linke ham til gerningsstedet.

Han lod øjnene glide frem og tilbage over de tre rækker. Alt var klart. Ingen detalje overset. Ikke en gang under indkøbene i Hamburg havde han slækket på forsigtigheden. Han havde båret paryk, solbriller og kasket. Butikkerne var formentlig videoovervågede. Det var ligesom med nøglen. Ingen skulle nogensinde kunne linke ham til indkøbene i Tyskland. Og det blev i øvrigt aldrig muligt, for han ville brænde hele sin udrustning efter missionen. Men alligevel. Det skadede ikke at være omhyggelig.

Nøglen og pistolen ville ende ude i en lille mose i en skov uden for byen. Heller ikke her ville han løbe nogen risiko. Og han havde jo flere våben.

Han skævede igen til uret. 21.23 ...

Om 37 minutter ville han indlede *Mission Delete – Part One*.

Regnen hørte uafslædt ned, og blæsten ude fra havet var så hård, at den vristede blade af træerne. De hvirvlede af sted gennem luften, inden de klistrede sig til veje og fortove.

Det var for længst blevet mørkt. Vejret var hans forbundsfælle. Havde det været bedre, ville han have ventet til næste onsdag. Nu minimerede den tunge regn risikoen for, at han skulle løbe ind i folk undervejs.

Hans research og optegnelser over objektets adfærd viste et tydeligt mønster: Af en eller anden grund, som han ikke kendte, kom Objekt A ret punktligt hjem fra styrketræning om onsdagen, nemlig mellem 21.30 og senest 22.00. Om lidt ville han vide, om det også forholdt sig sådan denne onsdag, for den sorte, sænkede BMW med skørter og tonede ruder holdt altid parkeret i båsen lige ud for opgangen.

Cyklen stillede han bag et buskads omkring 400 meter fra boligblokkene. Derpå tog han sine skindposer udenpå skoene og snørede regnfrakkens hætte, så den sluttede tæt til hans hoved.

Han havde nøje udvalgt sin egen rute ude i ingenmandsland, hvor han kunne nærme sig bag læhegn og krat. Først ud for den tredje blok banede han sig vej gennem den drivvåde bræmme af buske og grene og stoppede op. Et tryk på en knap fik urskiven til at lyse op. 22.23, meget tæt på hans estimat.

Der var ingen at se på parkeringspladserne mellem blokkene. Heldigvis holdt den sorte BMW, hvor den skulle. Han lod blikket

glide frem og tilbage over husmurene. Folk trykkede sig i sofaerne foran fjernsynet, mens regnen flimrede ned over vinduerne med deres gullige skær.

Han gik roligt hen over en stribe græs og trådte ind på en række fliser. Han så sig årvågent omkring igen. Stadig ikke en sjæl. Han tog en klud op af lommen og tørrede sine skindovertræksposer omhyggeligt af. Så gik han hen til opgang nummer to, åbnede døren og gled lydløst inden for.

Inde i den dybe skygge fra trappen gjorde han sig klar. Handsker på, lyddæmper monteret, våben afsikret, balaclava på. Så fiskede han nøglen op af højre frakkelomme.

Den tidskrævende procedure med tilblivelsen af kopinøglen var et udslag af hans forsigtighed. Han kunne have satset på blot at banke på døren, men hvad nu, hvis Objekt A var lige så forsigtig og ikke uden videre lukkede fremmede ind en sen aften?

En usikkerhedsmargin af den størrelse kunne han ikke leve med. Ergo havde han dirket det simple skab i fitnesscentret op, hvor objektet opbevarede tøj og værdier under træningen. Det var en mandag, hvor objektet trænede meget sent, og hvor der kun var få gæster. På få sekunder havde han skaffet sig adgang til skabet, lavet sine aftryk af dørnøglen i en lille æske med modellérvoks – og låst efter sig igen.

Han havde båret paryk, falsk fuldskæg, briller og kasket under sit lille besøg med sportstasken over skulderen. Centrets medarbejdere var sædvanen tro ved at gøre rent på det tidspunkt, og ingen havde bemærket ham. Men måske havde et overvågningskamera? Man kunne ikke være for omhyggelig.

Han listede op ad trappen til tredje sal med nøglen i hånden. Han tog en dyb indånding og lyttede et kort sekund ved døren, før han langsomt stak nøglen i låsen og drejede den rundt.

Lyden fra fjernsynet steg i styrke, da han åbnede døren akkurat så meget, at han kunne smyge sig ind i gangen. Nu kunne han også høre, at Objekt A talte i telefon. Det forekom ham som en evighed, før samtalen sluttede med et ”See you ...”

Han havde været i lejligheden en gang tidligere, for fem dage siden, da han skulle afprøve nøglen og indprente sig væsentlige detaljer. Derfor vidste han, at stuen åbnede sig ind mod højre for enden af den lille entré.

I sprækken mellem dør og karm kunne han se objektet sidde i lædersofaen med benene oppe på glasbordet, iført en stramtsiddende undertrøje og træningsbukser.

Han lagde nøglen i lommen og lod sit våben skifte over til højre hånd. Dets tyngde følte godt i læderhandsken. Han var fuldstændig rolig nu.

I et hurtigt ryk slog han stuedøren op og trådte ind. Pistolen holdt han i strakt arm, pegende direkte på objektets ansigt. Med venstre hånd lukkede han i samme moment døren bag sig.

Objektet nåede lige at fare op af sofaen.

- Stå stille!

Hans korte kommando lammede Objekt A. Munden stod åben, kæben bævrede, og øjnene var store af angst.

Han trådte hen foran sofabordet for at stå ansigt til ansigt med objektet, men sørgede påpasselig for at holde afstand. Våbnet med den korte lyddæmper lå sikkert i hans hånd. Så begyndte det, han havde forberedt sig på under sine studier af objektet. Det havde nemlig motormund.

- Hvad sker der lige hér? Hey, hvad sker der mand? Hvorfor? Hvem er du? Hvad vil du? Penge? Ja, du vil have penge! Okay, okay med mig. Bare sig et beløb ...

Objekt A rystede nu over hele kroppen. De store overarme begyndte at skælve, og en bølge af ukontrollable trækninger gled hen over læber og øjne i det underligt kødfulde fjæs.

- Hey, sig din pris mand. Bare lad mig leve. Jeg vil ikke dø. Hvorfor, hvorfor? Så sig da noget for fanden! En million? To millioner?

Han lod sig ikke distrahere og holdt fortsat pistolen i strakt arm. Objekt A begyndte på en ny desperat remse. Han holdt sin venstre pegefinger op foran sit formummede ansigt og sagde "sshhh".

Han registrerede, at en stor, mørk og våd plamage på objektets træningsbukser bredte sig lynhurtigt og trak ned over lårene. Nu var øjnene ved at sprænges af skræk.

Der var ingen grund til at trække det ud. Han følte ingen særlig nydelse, men heller ikke den mindste snert af ubehag. Han strammede fingeren om aftrækkeren og gjorde en god gerning.

Delete ... Mission accomplished.